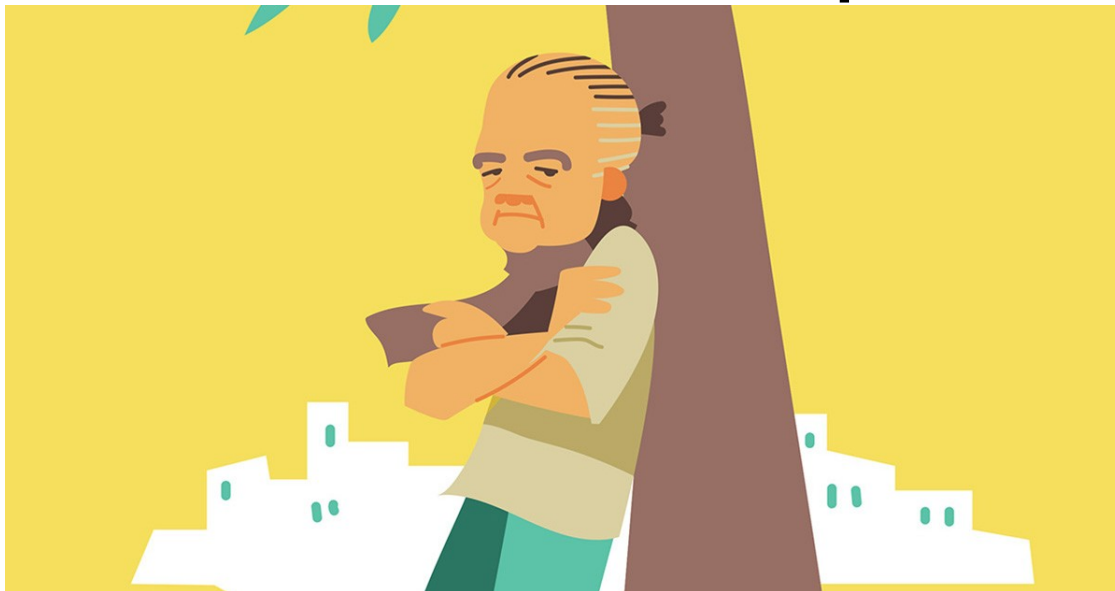

Francesc Xavier Navarro, només es transforma compartint

Il·lustració: Maria Picassó.

El coneixeu, segur, però ara fa dies que no el veieu, oi? Poca broma. L'home va patir un ictus aquest estiu del que encara es recupera! Per sort sembla que aviat el trobarem amunt i avall altra vegada. Li diuen Paco, Quico, Cisco o Francesc. Francesc Xavier Navarro Mateo, de 1960. La primera llar fou a Sant Pau, però els pares se'l van endur a passejar tot un any per Alemanya, aleshores que els migrants érem nosaltres. Després van tornar per instal·lar-se a la Mion i, de seguida, al nou barri del Xup, gresol de moltes lluites veïnals i polítiques. Allà mateix comença el seu itinerari escolar, que continua en tot d'acadèmies abans d'acabar l'EGB a la Rial: un veritable esforç econòmic, provant d'evitar les *escuelas nacionales*. I és que amb l'avi represaliat per republicà ja n'havien tingut prou del règim. Encara més: els pares -el Francisco, *granaíno* i psuquero confés, i l'Àngels, filla de Sant Mateu- van inculcar sempre el neguit social a tots tres fills, el Francesc i després el Jordi i la Cristina. Ell seria el primer a agafar-s'hi. Entra a treballar al Frankfurt Albert mentre fa els primers passos a l'associació de veïns del barri i, de seguida, a les Joventuts Comunistes. És aleshores que coneix mossèn Jubells i un grup de joves, del moviment de cristians de base. «Entro a les JOC, les Joventuts Obreres Cristianes, amb ganes de més compromís i treball compartit. Conec el Palas i el Vallecillos... No era qüestió només de fer revisió de vida, sinó d'implicar-se en la justícia social». El Francesc ha ampliat coneixences, surt del barri i també s'adona que no és ben bé un home de partit, de manera que abandonarà la militància. També amplia la formació en una oferta aleshores del tot nova: un curs de monitors. «Vaig conèixer el Josep Camprubí i el Lluís Piñot, abans que el CAE fos CAE, on anys a venir també vaig fer el curs de director». Tot plegat el duu a les colònies de l'esplai de la Sagrada Família i, una cosa lliga l'altra, aconsegueix entrar a treballar a Ampans fins a sumar-hi fidelment 36 anys... «És amb aquestes experiències que provo d'entendre la diversitat cultural, de capacitats i d'oportunitats, que tenim les persones». Es casa amb Dolors Bartrolí i seran pares de l'Alba. Però també, i des de 1992, s'incorpora a Càritas, amb en Lluís Alegre, col·laborant i aprenent la tasca que ell feia. I és a Càritas on fa la darrera gran descoberta, la de la gent immigrada. Més enllà de l'assistencialisme -que també- es tracta de visibilitzar els novinguts. «Posem a l'agenda de la ciutat un col·lectiu que encara no es veia si no hi establíes una relació directa. Allà conec els seus

problemes, en un procés molt enriquidor per a tots». És per això que aviat el trobem cofundador de Bages per a Tothom, amb un objectiu primer: acollir i ser al costat de la gent. Després arribaran també polítiques municipals més actives sobre la diversitat i la sensibilització social, de la mà d'en Josep Ramon Mora, amb qui el Francesc recorda una bona complicitat. Amb Bages per a Tothom coneixerà les primeres experiències que es feien a Osona o al Maresme i, de seguida, engeguen una tasca que ell acompanyarà durant divuit anys. Hi ha fet grans amics i n'ha après un munt de coses. També ha pogut viatjar molt i sovint pel Marroc, fins a ser-ne un gran coneixedor. «Turisme amb persones que t'ho posen fàcil, que et fan entrar en la seva vida». El Francesc, des de fa set anys, també col·labora amb Cineclub, n'és membre de la junta i del comitè de selecció del festival de cinema Clam, i ara recupera la salut combinant repòs i rehabilitació. I espera que tot plegat no passi de ser una pausa i pugui reprendre l'activitat abans no sigui hora de jubilar-se.